63782 Не выд.
на дом.
НЕ ВЫД.
НА ДОМ
Б 3782

НЕ ВЫДАЕТСЯ
НА ДОМ.

ХАРЬКОВСКАЯ
ОБЩЕСТВЕННАЯ БИБЛІОТЕКА
10-ІЮЛ-1920
№ Б.3782.

1182329

2506

ОБКЛАДИНКА ТИТУЛЬНА СТОРІНКА І ENTREZ РОБОТИ АНАТОЛЯ ПЕТРИЦЬКОГО ВИДРУКОВАНО В КІЛЬКОСТІ ТИСЯЧА П'ЯТЬДЕСЯТ ПРИМІРНИКІВ В ДРУКАРНІ „ДРУКАРЬ ПОЛЬСЬКІЙ ВИДАННЄ МИСТЕЦЬКОЇ ГРУПИ ФЛЯМІНГО У КИЇВІ РОКУ ТИСЯЧА ДЕВ'ЯТЬСОТ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТОГО ЗІМА.

Семенко Михайль

Блокнот

поезії 1919 року

книга четверта

видання Фламінго

Харьковская общественная
10-ИЮЛ-1926
№ 5

VEN

BLOK-NOTES.

1918.

Два ока, блискучо-жовті,
З незримим ротом,
Мене зустріли,
Мене сліпують —
Огневим злотом.

Цілком безкарно
За рогом зникли.
Все марно.

Ви розумієте?
Я став святим.
В моїй душі звалилась ґотіка.
Обатмосферив бензінний дим.

„Автомобіль“.
Ки'в. 21-IV-918.

Хутко
Відчиниться сади.

Дим
Осутінить постаті.

Веранда
Гомін темний острунить.

Зустріну
Свою божевільну там.

„Сезон“.
К. 21-IV.

Улиця бодлериться владно,
Росцвіли Квіти Зла.
Що ж мені, в душу безоглядну,
Ти принесла?

Озонить і тьмарє мозок
В глумну і чорну ніч.
Пахнуть орхидеї й гострі рози
Блакитних стріч.

„**Квіти зла**".
К. 21-IV.

Викиньте играшки з голови—
Не опускайте штор.
Не показуйте мені—Ви!—
Своєї істоти фарфор.

Бо я закоханий в ніжні рубіни.
Мене хилить до мяхких шкір.
Такі теплі й затишні стіни
І я такий сміливий звір.

„Істоти фарфор“.
К. 22-IV.

Нервує чорне з білим.
Вабить остання сторінка.
Впала на темний килим
Тепла жінка.

При фантастичнім лихтарнім світлі
Оксамитова мяккість.
І коли орхидеї опали, росквітлі,
Нас опромінила вохкість.

„Тепла Жінка“.
К. 22-IV.

Завмірають відгуки вечірні
Залізного Міста.
Залазять фраґменти чорні
У мій ажурний міст.

Вколисує нерви окав'янені
Колишня колисанка.
В колоді карти перевірені,
Я не іду va-banc.

„Va-banc".
К. 25-IV.

Жовтий павук шиплячий
Ворушить огневим ротом.
Вібрує кут несплячий
Телеґрафним дротом.

Тріпотять листи віджившї
Перед подихом мійської смерти.
Я умру, нарочито віддих спинивши,
У десять годин без чверти.

„Ліхтарь“.
К. 25-IV.

Обмежили думку
Жовті стіни в садах.
Борсаєсь в грудях, позбавлений притулку,
Вигнанець тиші, мій білий птах.

Зруйнували пожари
Браму стародавньої святині.
Віддих огнилюють на базарі
Жовті пахучі дині.

„Жовті дині“.
К. 26-IV.

Хто скаже, рухом пронизаний,
Що часує життя повільно?—
Хрипогорлить смуток перегризений,
Бензинить улиця автомобільно.

Зникнуть дими, плями ніч зітре,
Розітнеться сурмно самотний зойк.
Випне губи елеґантний стоїк
І єхидно кине: entrez!

„Елеґантний стоїк“.
К. 28-IV.

Приходь в кімнату озанавішену,
Бліда панно моєї уяви.
Приходь, зажурена, візьми силу нелічену
Після чашки кави.

Розбий вазу, на смерть осуджену,
Моїх мрій засмучена панно.
Впаде сукня і пристрасть пробуджену
Опостелю вогнем уїтманно.

„Бліда панна“.
К. 28-IV.

Сонце щулиться на штучні трави.
Сонце грається в голому сквері.—
Опромінює неіснуючі звірі
Моєї уяви.

Оґазечено застигли фіґури білі—
Руху і ґаласів звичні свідки.
Скачуть осурмлені автомобілі,
Мережать огради шиплячі стьожки.

„В сквері“.
К. 3-V.

Сірі ряди пьяними перспективами,
Одимокучені, кулями рухливих плям,—
Цокочуть зойкнено чорними зливами,
Сіренно завміраючи біля осмертених ям.

Дротові мережки на блискучих ізоляторах,
Струнками рисунками перехрещені, ажурної роботи,—
Залізне тіло, онервотончене, винахід електричного новатора,
Пухкає, дише, ворушиться від бетонової турботи.

Синіми іскрами щулиться по шиплячій лінії
Спалахкаючий мезонін з дзвінками-віддзвінками по сурмній улиці —
Шматками камінними плякачуть винайдені скінії—
І десь на-закутках боязько в парку легенда з мітом щулиться.

„Місто“.
К. 3-V.

Осліпи мого звіря заволеністю ніг.
Гіпнозом променевих недоторкань.
Я не підійду—ні,
Коли скажеш встань.

Стомленість і вимученість решетна принадність.
В тремтінних тіни — оксамитовий дзвін.
Роздягни свою душу — твоєї крови владність—
Роздави свій вохкий рубін.

„Оксамитовий Дзвін“.
К. 8-V.

Море жемчужило риси і перлямутрило мармур сходів
Біля таємного ліса і люстрно-пастелевих хвиль.
В далині, крізь прозорові ткані, вогники ковзали-гаснули
на пароході,
Плями, тінно обрамлені, ніжно тремтіли на тисячу миль.

І боязько-різко, отінені темністю листу, пляміли украдливо
тонко
Запінені статуї білі оголено-вохких Сірен.
В осріблену ніч непомітливо-клично таємить трояндна бу-
тонка
І еротить блакитно мережчато-плюскітний трен.

Темно-окреслений замок, жалібно спустивши запізненотонні
киреї
Виразно ліг водотінню зазубрених башт-верховіть.
Запахи густо-застиглі безрушать дурманно таємно сумних
орхидей—
Спецій мертвих століть.

„Море жемчужило риси“.
К. 8-V.

В фіолетовій кімнаті, орожевеній світлом.
Квіти росквітли.

Німують в знемогах знадної реклями
Вазові плями.

Сміливість суконь, тріпочучих рухом рішучим,
Тайни мережев, омріяних в нестощах дня.

„Сміливість суконь“.
К. 8-V.

Панно. Я у вас прошу пляшку нива.
У мене пересохло в горлі.
Будь ласка, не дивіться на мене так нестливо —
В мені щось умерло.

Столики білі. Білі столики білі.
Панно, ви взагалі уходьте.
Мчуть повз вікна — чуть — автомобілі.
У мене гірко в роті.

„Білі столики".
К. 11-V.

Приймаючи до уваги, що місто сьогодні ілюміноване,
А також те, що панни йдуть у сад у білих строях,—
Я скину почуванне помірковане
І спущусь на улицю в гороховім настрої.

Я ввійду в ворота, коли музиканти сядуть по місцях
І La підготовчо огармонить оркестру.
В саду буде повно тоді білих приваблюючих плям—
І таємничо-симфонно вклонюсь мовчазному Св. Сільвестру.

„Св. Сільвестру“.
К. 12-V.

Я хожу за тобою, русопанно тонкостанна,
По вибліскуючому паркеті в сонечно-одвертім саду.
Проти пустої оркестри—витворна і безодганна —
Ти промовила собі думенно: на нього очі зведу.

На веранді білосніжній русопанна гнучкостанна
Їсть морожене з усмішкою. Сірий натовп у-низу.
Сяє усміхом між лавками—між пісками сонцеванна,
Перемога поблизу.

„Перемога край столика“.
К. 12-V.

По-над люстриною стіною бліді столики опукі.
Фарбна лава капелюхів, ніжно витончені руки.

Я пройшов по алеї з окресленнями рухливих тіл
І замовив кави на блакитний стіл.

Панна звернула увагу на шипуче диво:
Мій сусіда розілляв пляшку с пивом.

„Бліді столики".
К. 14-V.

Зори настирливі, зори уперті.
На мармор опертий лікоть.
Рухи зосередковано роздерті
І перса запитують: що? я—каліка?

Хто винен, що на шиї сріблянний дзвоник
Містерно-опошлених звичок?
Я дивлюсь під мармуровий столик,
Де рухається безжурний черевичок.

„Опертий лікоть“.
К. 14-V.

Хтось загинув з холоду серед мяхкої юрми.
Хтось крикнув самотно: ах, я чужий.

І несміливо влучив кулею в лоб,
І орубінила підлогу кров.

І сказали, що наівно згинув чоловік.
І скрикнула якась панна, і червоний крават ослiп.

Хтось опромінив холод серед мяхкої юрми.
Хтось крик осамотив: ах, я чужий.

І окулив несміливість влучністю в лоб.
І опідложила рубіни кров.

„Крик“.
К. 14-V.

Незграйний гомін в мою кімнату з одчиненим вікном
Приглушено вливається затоплено і владно.
В моїх озерах одбивається нескладно
І дійсність видається сном.

Із палісадника, де одцвіта бузок,
Здіймаються насичені спіральки.
Із темряви, разом з ароматом квіток,
В вікно влітає гитарний дзвін з сопраном провінціалки.

„Сопрано провінціалки“.
К. 19-V.

Хто любить юрму, мяхко спінену,
Хто любить гуркіт і сміливість примар?
Гуркоче улиця, що-ментово відмінна,
Широколистить одверто світлотіневий бульвар.

Захолонувші фіґури на привітних верандах,
Над порцією мороженого містично-зосередковано.
Я блукаю заглиблено, риючись в уличних фоліантах,
Довкола вібрують бруком рухи підковані.

Зупинись замислено, журний поверховий погляд,
Подивись у душу, безоглядно і вневнено.
...Шепочуть тіни, бліднуть обличчя—незнані, чужі примари
містерно щоглять,
Запізнений кут, роззявлеротий, мене ховає темно.

„Уличні фоліанти“.
К. 23-V.

Я застебнув останній ґудзик невчасно,
Коли перетинулись наші погляди ворожі.
Вискаливши зуби папуасно
Я поставив дикість на сторожі.

Шклянка кави може звести знову,
Пізно ввечері в зажуреній кавярні.
І зловлю я мрію випадкову—
Коли діткнуть груди пестіння вахлярні.

„Останній ґудзик“.
К. 23-V.

Несподівано і владно бликнув парус білий, владний
На співучі риси тіні. Враз
Сколихнулись фейерверки—запалившись, промінь-зрадник
Згас екстазно в той же час.

Плями злотнуть переміннo в рухах ніжної мережки,
Закружляли в тонких змінах. Знов
Бризно порох сріблить тіни пів'окресленої стежки
Шептом листним зрадно-зблідлих і сполоханих розмов.

„**Фейерверки**".
К. 23-V.

Тихим вечором, як захолонули тіни,
В парк струмочками полинули плини легкої віоліни.

Темними плямами самотно тулились каштани
І різко пляміли окреслені мармуром стани.

Фонтан, оґазонений квітно, осріблював зітхи зівьялі
І журно блукала, шукала когось Ілаялі.

Самотно блимали в кутках рожево-лихтарні лілеї
І таємничо збігались у пітьмі алеї.

„Парк“.
К. 23-V.

Зойкно вилітали гаміри несмілі
З кутів невідомих на злякану юрму.
З шумом пробігали з-за рогу автомобілі
На улицю слінучу глумливу і німу.

Блимні смолоскипи стреміли в темне небо,
Вітріни витріщали переляканий зір.
Було так багато руху і самотно плякатив без потреби
З ілюмінованого театру окінематографований Шекспір.

„Місто“.
К. 26-V.

Сіра пара сполученими фігурами
Понесла свій святковий настрій на базар.
Пролізала між натовпом камінними мурами,
Хвилинами затрівожена—чи не видно дощових хмар.

Перебігши вулицю, осамотилась на бульварній лавочці,
Оковирилась плямою під шепочучим листом.
Сергій Степанович про драму в 5 частинах росповідав
Талочці
І обережно грався в темряві на голій шийці шпурком
памяти.

„Бульвар“.
К. 26-V.

В синьому строї вона напів-дівчинка—напів-панна,
Сиділа на білій лавочці біля мармурового фонтана.
Зацікавленими рухами стежила за панорамою на ріці
І підсвідомо тремтіла забута квітка у її руці.

Як хутко вона повернулась, коли дісталась раптово музика
З естради оркестри симфонії, де провадилась репетіція.
Мале цуценятко, здивовано зосередкувавши пику,
Висунулось с-під її ліктів, забувши про виховану амбіцію.

„**Напів-дівчинка---напів-панна**“.
К. 26-V.

Двоє їх сиділо на веранді за білим столиком
Проти ввігнутої оркестрової естради.
Голеноголовий джентльмен виглядав з-за сусіднього столика
стоїком
І певне розумів, чому ці стрійні дами такі раді.

І ходив довговолосий поет в романтичній тузі
По пісковій алеї, що палила, відблискуючи сонцем.
Дама на веранді—вона мала тепер очі медузи—
Уже сиділа, всміхаючись, за столиком поруч з естонцем.

„**Дама на веранді**".
К. 26-V.

Улиця сліпила у вікна врив'ячими погрозами,
В кав'ярні тіни бликали, пересовувалися мяхко.
Одвідувачі за оскатертеними столиками кокетують недбалими
позами,
Панночки нудьгували, і в душах було цвяхко.

Хотілось пива і свіжого повітря.
Хотілось, щоб з рельсів зійшов трамвай.
Врівались іноді подихи вітра.
Був май.

„Весна".
К. 27-V.

Зривалось полумʼє від доторків копитних
Об камінь в темрявi залізних ніг.
І скільки звуків, сміливих і недопитних,
За мною гналися, за тихий ріг.
Всміхались постаті, ворожо роспливаючись,
Чиєсь обличчє матове діткнулось серця сліз.
І дворник мовчазний, дорогу замітаючи,
Мовив полинялій женщині: не лізь.

„Імпресії“.
К. 28-V.

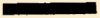

Безжурно й самотно, відірвана клаптиком світлим,
Веранда напнута перегородила півтемний тротуар.
Яке веселе й затишне її привітне світло,
І як вона оживлює бульвар.

Мотоцікли й авто просковзують шиплячим хистом.
Зливається з шепотом листу гомін вечірової юрми.
Візники сперечались за місце і огризались—„дивись-ти!“,
Проходили компанії й пари і говорили: не ми.

Вирвалась музика другорядного ілюзіону з одчинених вікон,
Вилітав на улицю шматками хуткорухий мотор.
І ходив поет, і серед натовпу йому виплива з мрії Вікінґ,
І виблискували в тіні таблички багатих технічних контор.

„Місто літом“.
К. 1-VI.

З боку камінних рядів, тротуаром оалесним,
Йшов-посвистував чудак в чудернацькім галіфе.
Між акацій пробивався місяць кругом огневклеєним,
Ніч готовила романтику в тиші мрій Auto da feu.

Із воріт, таємно втемрена, вийшла панна тінню білою,
І злились чекання томного хвилі здійснено журні.
І на улицю осяену, гуком грюкотно сіренену, з галіфе
ходою смілою.
З переулка мяхко-тінного вони вийшли і злилися у вогні.

„Галіфе“.
К. 1-VI.

Скільки облич, електричним сіянням оплямлених,
Скільки відблисків в зеркалах.
Скільки рисок і виразів, гостро випнутих або зламлених,
І де ж міститься безпретензійний жах?

І хто зрозуміє красу незграйного людського гомону,
І хто зупинить свій зір на маленькій детальці?
Легко грається промінь на склі. Соломинка встромлена.
Тонкі—блідої панни—окреслені слонокістно пальці.

„Кафе“.
К. 1-VI.

Я жду, коли вечір своє діло зробить.
Коли реклямно охопить місто профанація,
Коли засвітяться вогні і згасне небо
І замигтить в очах святкова ілюмінація.

Я жду хвилі, коли шляхи зійдуться,
Перетинуться паралелі і збіжаться спіралі.
Всі шляхи і напрями уже давно рвуться—
Всі шляхи сходяться до містичної маґістралі

„Містична Маґістраль“.
К. 2-VI.

Внизу пляміє стрійний парк—
В вікні смутна стоїть Жюльєта.
Довкола простягались арки
І парк здавався, як поемета.

Мигтів фонтан в воді басейна,
Купи дерев тулились тінно.
І звільна протікала Сена,
Душа бреніла сонатінно.

„Парк“. (А. де-Ренье—фрагмент).
К. 2-VI.

Вечір, задуманий після дощу.
Улиці, бульвари з висвічуючим листом.
Таємні пари, оживаючі в-ночі
Любуються тонами обезпрозореного аметиста.

Окреслення будов, з защербленими зубцями,
На фоні потемнівшого неба вирисовуються тонко.
Огненні калюжі на водостоках, ніби бездонні ями,
І в них відбивається суб'єктивна амазонка.

Трамваї просковзують перемінними огнями,
Кафе залюднені викидають на тротуар гомін.
Сурми ростинаються голосно, всміхаються реклямні плями,
З-далека, випадково, до центра досяг прожекторовий промінь.

„Прожекторовий промінь".
К. 3-VI.

Завороженій впевненим поглядом кокетки—
Мовчазив безпозно поет в гороховім костюмі.
Відчуваючи брук крізь затурбовані підметки,
Він розраховував метр для поез Незнакомій Дамі.

Пригадуючи карменове соло визволених кастаньет,
Йому ввижалися поцілунки, гострі есенції.
І мимоволі йому вертівся в голові Анрі де-Ренье:
„А що скаже начальник станції"!

„Начальник Станції".
К. 4-VI.

Провінціальний поет, заворожений Бальмонтом,
Відшукував свій кут, самотно обакацієний.
І снився йому окреслений синім горізонт,
І обгортав трояндно аромат еманацієний.

І зітхав уперто, повертаючи на безлюдну вулицю,
І лаяв дворника, що ворота уже були замкнуті.
Сіпаючи дзвоника—він спостерігав, як на небі зорі щуляться,
І хотілось гавкнути.

„Провінціальний поет“.
К. 4-VI.

Б 3782.

Був вечір після страшної зустрічі.
На пустельних улицях захопила ніч.
Хтось позвав з-за воріт по-йменню двічі,
Хтось стиснув серце під сурдутом міцніш.

Білий привид зустрів на помістку другого поверху
І ледве знайшов дірочку отремторучений ключ.
Ніжний анґел схилився на рамена стомлені,
І сказав: „Ляж і очі заплющ".

„На помістку другого поверху".
К. 8-VI.

Ночі такі задумані, тони такі мяхкі,
На тихих улицях міцний аромат акацій.
Постаті такі таємні, постаті такі гнучкі,
В повітрі—какофонія провінціальних еманацій.

В далині шумить море. Зойкають почвари.
Десь гуде самотно заблудивший паровоз.
За темними шатами гаснуть пожари.
Місто отримує конфіденціально містичний прогноз.

„Прогноз".
К. 10-VI.

Я утворю на високій скелі
Самотний замок.
Там напишу я в стилі Растрелі
Символістичну драму.

В білясту ніч прийму в кімнату
Блакитну панну.
Мене буде море звати—
Але я не встану.

Гострий ніж я ввіткну суворо
В жіноче серце.
Прилаще тіло співуче море
І зблідлі перса.

І зникне мрія легкої уяви,
Ростане казка.
Не жахайтесь елеґантної мови,
Будь ласка.

„Будь ласка“.
К. 11-VI.

Я люблю проходить повз аптеку
В знеможений вечір,
Вслухатися в сурдінову музику
І нюхать аромат гострих спецій.

Саме проти—фіолетовий ілюзіон—
Там приймають електричну ванну.
Ні, та тут цікаво. Замішанне. Полісмен.
Принесли зомлілу панну.

Улиця пишається підфарбленими кралями,
І на що-розі—неіснуючий мольберт.
А! Ось ввіходить в зеркальну аптеку за іпоземцевськими
каплями
З безвідрадною фізіономією Роберт.

„**Роберт**". Р. Лісовському.
К. 11-VI.

Я хочу до сонця морського,
Я хочу до солоних хвиль.
Зобачить пінявого бога,
Що непокоїть штиль.

Я хочу до світлого моря,
Я хочу на білий пісок.
Ростане несподіванка хора
Над краєвидом заток.

І приймати сонечні ванни,
І дивитись на купи тіл.
І проходитимуть прозорі панни,
Що забули про хатніх сівіл.

Вечорами кавалькадами білими,
Як здрігнеться оркестрно курорт—
Пролетить кількома гострими автомобілями
Рогеновський nature-morte.

„Біля моря".
К. 14-VI.

Холодні обтирання ранком сонечним
І розслабляючі сонечні ванни.
Пролетіть по улиці велосипедом гоночним,
Блиснуть в очі промелькнувшої панни.

Змірять поглядом самовпевненого англійця
І виступить Піером на ажурнім вечорі.
На екваторі розімліться
І прохолонуть на глетчері.

„Велосипед“.
К. 16-VI.

З насмішкуватою посмішкою похитувавсь роспалено
Ілюмінований по японському електричний монастирь.
Ще лише 10 годин вечору—вона прямує впевнено
У чорний сквер.

Була відважна, елеґантна і мила.
Виріз колін на сукні випадково зменшений.
Приставала, розводила руками і говорила:
„Це ж свинство. Невже ніхто не хоче женщини!“

„Вона“.
К. 16-VI.

Маніак з душою ґотичною
Писав доклад про революцію духа.
Дихала ніч знеможеністю містичною
І росперезувалась за стіною свекруха.

Почувалось владно і модернізовано.
В ухах хрипіли умираючі куранти.
Чого ж вирячили очездивовано
Енціклопедичні фоліанти?

„Енціклопедичні фоліанти“.
К. 16-VI.

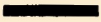

Улиця зустрінула занізнившого естета
Похитуючим трамваєм, що повертавсь дзвінко.
В вікні застиглено мовчали два силюета—
Нюхали аромат акацієний чоловік і жінка.

Панни проходили, зазираючи по-вечірньому сміливо,
І серце провінціально стукало в критичні менти.
І стовбичили лихтарні самотні покірливо,
І тихо мріяли про щось на розі студенти.

„Силюети“.
К. 16-VI.

Чи скоро вже зьявляться дівчата с корзинами—
Я хочу купити винограду фунт.
Я хочу обвести душу вохкостями малиновими
І загубити під ногами ґрунт.
Ростануть прикрости плямами здивованими
І небо переметаморфозиться в оранжевий бант.

„Виноград“.
К. 16-VI.

На розі стояв він самотньо-колосно,
Кутав шию в синє кашне.
Дивився на женщин і мовчав голосно:
„Ти мені подобаешся, візьми мене“.

Вечір всміхався дихтарно-ніяково,
Мінилися недосягаємо опромінені сліди.
І твердив на розі поет маніяково:
„Я—сміливий і молодий“.

„Поет“.
К. 17-VI.

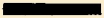

День пройшов, гарячим камінцем стомлений.
По вулиці вилискував складовий атлянтозавр.
І ходив якийсь пан, два тижні не голений,
І ухилявся радісно: **„Я поголюсь після-завтрього“.**

Улиця повна перетинаючих зломаностів.
Кравки кружлялись у рухах центробіжних плям.
І спустився розгублено вечір, мяхкий від здивованости,
І здригнулись жемчужно лінії перепутаних спіралів.

„Атлянтозавр“.
К. 18-VI.

Сполучився в рухові візник
З дзвінким трамваєм.
Ростанув в небі блакитний стек,
Зламавшись об бріллянтові мрії.

Розриваються в струнних садах,
Іскавоть фіолетові огнепали.
Під каштанами незримий сміх,
А каштани вже спали.

Павутинивсь освітлений дріт
Перспективно по стрійній улиці.
Одчинився матовий грот
І вийшов дідусь без палиці.

Пошкутильгала пудрована проституція.
Самотно рояль виліз на тротуар.
З фотографичної вітрини зійшла панна Люція
І чийсь пес біля ліхтаря вмер.

„Тротуар“.
К. 24-VI.

Небо всміхалось прихильностями блакитними,
Пестило жартливостями залицянь.
Серпя кричали і звали, випростовуючись плякатно,
І очі благали розбігаючих порівнянь.

І ніхто не знав, де свою міць подінути,
І ніхто не питав, чи згадувать варт.
І не знайшов поспіху сподіваного
Сивоволосий бард.

„Бард“.
К. 26-VI.

Пляж видавався чимсь архаїчним,
Священно сонцився уявний Ніл,
І здавались птицями, ефемерно-вічними,
Куни блакитних жіночих тіл.

І виниряли мідяні на фіолетовім човні,
І похитувались стегна, обціловані піском—
І були погляди співучим сонцем і томністю повні,
І весело убігав на-бік жовтий прибережний злом.

Схилялись проміні за далекою пирамідою,
Лоскотали живіт оксамитно-знеможених вод,—
І томився Озіріс за загубленою Ізідою,
Морщив просторінь опасмодимлений хуткоход.

„Пляж“.
К. 30-VI.

Зникла зламанно удосконалена зграйність
І вийти за браму—оповіщалось—недоступно.
Завладнала моїм серцем надзвичайність
І на устах сконав мій осміх самогубно.

Блимно сяйвить срібло в опустівшім парку.
Кілько промінів перетинаються змаганно.
Рішуче підступив якийсь добродій, кинувши цигарку,
І промовив:—„Ви згоджуетесь, панно?“

„Риска“.
К. 30-VI.

Мяхкий пісок, рідний своєю привязю,
Плюскіт і згодливість неспливних хвиль.
Сонце захоплює порив і запевнює: я зараз все виясню.—
І надсилає золотих вістників на блакитний небосхил.

Білі плями по мережчастій лінії,
Рудуваті кущі осонечених тіл.
Безсилий місяць ідіотично розписував особисті опінії,
День знеможувався і їв морожене між безліччю ріжно-
маїтих діл.

Блискали струмки, утворені пінною мережкою,
На синій поверхні відблискував протилежний мур.
Губились зори прозорою, пюансною, напівматеріальною
стежкою,
Сліпили плями рухаючих напівокреслених фіґур.

Роскидали іскри пролітаючі птиці.
Збіралися мітінґами на фоні сіяючих хмар,—
І було так багато в красвиді екстраваґантно-прозорої криці,
І таємить потрясаюча ясність елеґантних і веселих примар.

Випадково діставались збентежені медузи,
Цілували підводні камені й оздоблювали береги,—
І зводились кришталеві будови, і осліплювали сріблом Сіракузи,
І підводивсь бог хвиляний і гарчав: я зовсім без снаги.

Надзвичайнить бездоганна тиша,
Орхидейно пропонує нерухомий скарб.
Беріг простягавсь і дрався, ніби обірвана афіша
І перетинавсь міліонами росплямованих фарб.

„Про море“.
К. 2-VII.

І заблудивсь блуканно
Блакитний дух.
Блиснув, розіллявшись співанно.
Срібляний рух.

Плакали забуті чайки
Біля сміливих скель.
Серпанно бліднлися мавки
І плямив корабель.

Мяхко шаруділа крига
Забутих чар.
Насунулось на небі стиха
Безліч хмар.

Раптово хижнуло очима
Роздертих зорь.
Жахання виповнила стума
Злякане море.

Заревіло, загуло безтемпно,
Закрутило пасмами плям.
І стало душно. І стало темно
Від смолоскипів і лями.

Примарно повставали ночі
І тріпавсь об камені бот.
Билась душа в смертельних корчах,
Розсипався світ.

Оркестра пеневно й містично
Виконувала прощальний марш.
І затопав пароход лячно
Під похоронний туш.

„Як затопав пароход“. Поемета.
К. 4-VII.

В повітрі акацією й ще чимсь гострим пахло
На тихій улиці, між заснулих будинків.
Безшумно окрилляли ніч таємні тіни—птахи
І постаті залікавлення з-за воріт і ґанків стали на-шпиньки.

Ліхтарь пузатий занутавсь між нерухомим листем
І хтось готовив у куті несподівану труну.
Інтимно обнявшись, кавалєр говорив дамі здосвідченим хистом:
„Як жаль, що я не можу поділити сьогодні вашого сну".

„Кавалєр і дама".
К. 8-VII.

Зникли вигуки і дими хмурні,
Я під захистом колихань.
Були хмари роздільнені і зовсім не страшні,
Ліс гудів мільонами запитань.

Веселий бог всміхався безжурено,
Відхилився портьєрно небосхил.
Потяг хронів і коптив обурено
І був світ повний золотих крил.

І коли підходив до димарів туманних—
Червоний балаган знеможливо погасав.
Вечір роскидався плямами, повними блисків спанних,
Тисячами баговінь до землі звисав.

І була кинута остання пляма.
І росповзлась блуканно безмежна тінь.
Увесь світ видавався, як жорстока яма.
І проєунув хтось обережно блискуче кружало і наказав: глянь.

„З потягу“.
К. 15-VII.

Розімкнуться сади
Над сонним пляжем
І вона скаже:
Йди.

Ступить безшумно
Таємний крок
І засміється байдужий Рок
Глумно.

Розітнеться незнаний свист
І діткнуть губи—
Необережно вона загубить
Намисто.

І в двері стукну,
Скажу, як стане темно,
Що покохав таємно
Сукню.

Сумно заогнить ліхтарь
Буденним риском
І вона скаже з притиском:
Вдарь.

І буде вночі спокійно,
Спатимуть кручі.
І скаже голос різучe:
Стій.

Оскалить момент традицію
І підставить священний міф.
Випорхне нічна Суламіф
Птицею.

Засіріє в саду світанно,
Зажуриться несказанно ніч.
І стане за смерть сумніш
Панна.

Вискочить самотний вибух,
Ракетно освітлить сліди.
Остаточно вимучить перса блідий
Дух.

„Блідий дух". Поемета.
К. 22-VII.

Сонце освітлювало червоні дахи,
Бліднули і роз'ясовувались несподівані птахи.

Правильним рухом котилися візники
І виблискували ростягально трамвайні низки.

Юрми метушились, повні уличних мук
І були такі приязні доторки рук.

Галаси ростинались безпрограмно й безплянно.
Сріблились в повітрі неживі птахи аероплянно.

Місто корчилось в жаданні бетонних поем,
А з кондітерських пахло кремом.

І розводив руками несиметрично футурист,
І з мотоциклів одвалювався свист.

Відходить від пристані пляжний катер.
Відчиняється електричний театр.

„Місто“.
К. 23-VII.

Фігури без окреслень, на фоні безпросторових плям.
Позгиналися в невиразних рухах на-зустріч оранжевим дням.

І були розгнівані вістники, і тріпотіло безліч знеможених крил,
І тремтіли полотна міцно заправлених вітрил.

Готувавсь відійти до магнітових скель
Сталевий і категоричний корабель.

Погасали білі плямки в завмираючих блисках
І були вохкі очі в ростанних стисках.

І наказувала бліда панна, улаштовуючись в труні:
Передайте мій поцілунок весні.

Передайте, передайте йому...

„Фігури без окреслень“.
К. 24-VII.

Моє бронзове тіло
На білім піску.
Скільки іскор горіло
На ясніім струмку.

Скільки плямок тремтіло
На обличчі води.
В мене бронзове тіло,
Я—молодий.

„Бронзове тіло“.
К. 24-VII.

Промінь неясний виволік душу
З похмурих зводів страшних склепінь.
І я бачив, скільки натовпів несмілих душ
Проглинула безшумна тінь.

Розчаровано зітхали роздерті на-двоє постаті,
З неба розливався переконаний фон.
Витріщили очі символістичні гості,
Зобачивши край входів ґрамофон.

„Грамофон і склеп“.
К. 26-VII.

Грюкали, вдаряли бетонно
Замахи безкарні і глухі.
Відповідали струни безлічтонно,
Повні співчування і тихи.

Кокетувала вулиця вакханно
І тремтіла у вітрині тінь.
І кричала душа змаганно:
Скинь!

„Улица".
К. 26-VII.

Сиділи в саду з банальним назвиськом—
Край матових столиків, під оранжевим лашком.
Сітро з мороженим сперечались і грались,
Пролізали в горлі консонантним клубком.

Похитувавсь скрипник на оркестровій естраді,
Вигинавсь і страждав еластичним смичком,
І уважно слухала музику бліда панна в чорному крепі,
І самотно водила по піску каблучком.

Вишуканими жестами виймали затички в чорному льокаї
І підсовували гарячий на білій тарілочці струп.
Різнобарвили плямно зосередковані жіночі зграї
І ворушились звабливо червоні листочки замість губ.

Військовий лікарь подавав першу допомогу
Повійній дамі—в неї від мороженого випав зуб.
І лунали над дашками незримо вістники строгі,
І пропонували бажаючим безліч мук.

Скаженим темпом оркестра роскидас безнадійну весіль
І долітав акомпаніанно душороздертий автомобілевий зойк.
І гнавсь індійський іог за експресом,
І гуркотіло місто за ілюмінованою стіною.

„Ельдорадо“. Сад.
К. 27-VII.

Вечір по-дощовий, вдаряючи холодними краплями,
Запродавав ночі непритомну душу.
Панна рухалася повільно в невідомому напрямі,
Граціозно підоперши офіцірську тушу.

Підплигуючим чадом метнулась бензінова машина,
Геній нестримну душу в міцну сталь запріг.
Я чув, як вибухнула тріснута шина,
Коли повернув за олихтарений ріг.

Мене заспокоїв трепіт у вікні мотора,
Блимала фільма в електричній стіні.
Буде це завтра і було це вчора—
Подвоював сенсаційну драму кіно-скрипиць на верескливій струні.
Вабив Хрещатик розмальованими кралями,
Саме настав на улицях слушно-стриманий час.
Вечір вдаряє по серцю міцними, холодними краплями,
Сум збожеволів і втихомирено погас.

„Місто“.
К. 28-VII.

Вогник манив мене полумьєм погасаючим.
Ніччю безпрозорою, як на вершині був.
...Вогник був далеко-далеко на тім березі...
Ледве блимав промінем, до води звисаючим,
Своєю недоступністю мій віддих запнув.

Падали відбивано в рантах струмко-ментових
Зорі роздратовані з-за прорвавших хмар.
...Вогник був далеко-далеко на тім березі...
Мяхко танув в безвістях, захована-брезентових,
Вабив невідомістю жахаючих примар.

Вогник млу пронизував ласкою ледве-помітною,
Радости підсвідомої атавістичний знак.
...Вогник був далеко-далеко на тім березі...
Вабив крапкоплямкою нервовою, тремтітною,
Вогник перед безкінечністю перозраховано закляк.

„Вогник“. Амурська затока.
К. 7-15-VIII.

Сліпить тротуар біля фруктового кіоску
Після дощу.
Вечір жував набридливо-необхідну соску,
Пирхкав, роскидавсь засвіченими краплями і пахвалявсь:
не прощу.

Вилискують плити, хрустять рухобіги шин.
Нерухомими сліпцями висять ліхтарні огні.
Сурмно ростинаються зітхи й вигуки машин,
Каска блискуча промчала на громоконитному коні.

Юрби зацікавлених поспішають на пожар.
З-за дахів виогньовувались окресли палаючих стін.
І стремів таким непотрібним і оплюваним ліхтарь,
І все звичайне благало невідомих змін.

„Місто“.
К. 9-VIII.

Червона пляма на фоні зеркального буфету
Всміхається пікантним ротом.
І хочеться цій женщині сказать щось сміле по секрету,
Об'інтимившись біля пальмового ґроту.
Нахилиться над бідим столом,
Нестити, нестити теплий і чужий злом.

Мизерний, холодний, настирливий зміст.
Чорний жук у сіючім комірку — паладін інтерпретованого
Лойоли.
І журно гудів арпеджами віольончеліст,
Немилосердно партачив скрипач із музичної школи.

Будь ласка, не кидайте недокурків на підлогу!
Увага! Сьогодні морякам останній рейс!
Я виверпув з кишені обезпаморочену змогу.
Я люблю плями шпалів і виблискуючі рельси.

На фоні темного й страшного нічного моторошного парку
Червона емоція зогріватиме еротичним теплом.
Кометно вимигне парадоксально-випадкова ремарка.
—Нахилиться над білим столом—
Пестити чужий і тепло-нерідний злом.

„Ресторан“.
К. 18-VIII.

Плями пань так болюче журні—
Це тому, що проходить сезон.
Меншають, сльозять, сліпнуть дні—
Блідне, сухне червоний ґазон.

Сонце. Осінній вітер на вулиці
Гоне листє, очеплющить порох.
Пляма до плями несвідомо тулиться,
Серце первує колесний торохк.

„Осінь“.
К. 18-VIII.

Сонце зникало хмарно
На фіолетовому бруку.
І журились марно.
І ждали грюку.

Після дощу.

„Місто“.
К. 16-IX.

Будинки просвічують наскрізь
Осіннім вечором
Вібрують мережевом фіранок
Холонуть роскиданими шухлядками
Світять захованим життєм.

„Будинки“.
К. 16-IX.

Жду, як освітлиться естрада—
За мармуровим столиком
Жду.
Вже почувається стороння влада—
Але нудно бути символіком
В саду.

Музиканти в осінніх зодягах—
Мяхко заструнить симфонну містерію
Оркестр.
Мрії рушили на фіолетових потягах—
Роспочнеться в виснаженій Берберії
Осінній семестр.

„Сад з музикою“.
К. 21-IX.

Сонце. Осінній вітер. Порох.
Листє котиться по тротуарі.
І росцвітає усмішка хора
На-зустріч ліловій хмарі.

Верещить геніально байдужий рух.
Погасають вигуки бездарні.
Весело привітав капелюх
Знайомого, що вийшов з кавярні.

Осіння тоскність. Осінній захват.
Все вмірає. Все щулиться довкола.
Самотить в кімнаті шахва.
Не можу сісти до столу.

Я дивлюсь підбадьоруючим поглядом.
Хутко дійсність охопить сон.
Вони згинуть, згинуть вони—без догляду,—
Панни в білому—це тому журні вони, що проходить сезон.

„**Осінь**“. Місто.
К. 21-IX.

Блиснула пляма уайльдно
На фоні магійної ночі.—
Була довга вона незвичайно
І за вічність була корочча.

Блиснула пляма зеркально
В хвилях вергарної бучі
І були недосяжні ґраально
Блиски, від неї йдучі.

„Пляма“.
К. 21-IX.

Мене ваблять снігові хребти
Я відхожу від сірих стін.
Зостаються, запорошуються хрести,
В місті передзвін.

Загули дзвони, загули шуми,
Зойкнула мерехтяча улиця безнадійністю сірен,—
І загупали удари серед божевільної стуми,
І метнулися натовпи від зловістних гангрен.

Падають вивіски, вітріни дзвенять і сипляться,
Тротуари хрустять і скаржуться від натовпених ніг,—
Зодяги труться, мясо топчеться, женщини верещать і плу-
таються,
Телеґрафні стовпи гнуться, росхилився камінний ріг.

„Замішанне в місті“.
К. 27-IX.

Експансивна ентузіастка з драматичної школи,
Весело спостерігаючи, як захльобувався Пан,
Мені сказала, вдивляючись в туман:
Ніколи. —

? Чому ж ніколи—
Запитував я себе сам і ворушив струни старі.
Байдужо всміхалися лихтарі.
„Учениця драматичної школи".

„Учениця драматичної школи".
К. 4-XI.

Крізь мокрий туман блимають ліхтарі.
На перонї повно тінів і роспливаючих силюетів.
І тільки з центру - сам—безсмутковий промінь грів,
І метушливий вечір видавався вібраціями менуетів.

Уяву гріла сіра подорожна сукня.
Лоскотав еротично капризний капелюх.
І рухалися тіни — ніби їм не було ніколи нудно
І відповідав зворушно перонний рух.

Скиньте таємничість! я не можу зосередкуватися...
Губи викривіться в слухнянім стоні.
Хутко відійде потяг. Ми не будемо з Вами прощатися.
Я люблю, я люблю всіх женщин на перонї.

„На перонї“.
К 5-XI.

З М І С Т.

1	Автомобіль	9
2	Атлянтозавр	60
3	Бард	62
4	Білі столики	24
5	Біля моря	53
6	Бліда панна	18
7	Бліді столики	27
8	Блідий дух	71
9	Бронзове тіло	75
10	Будинки	86
11	Будь ласка	51
12	Бульвар	36
13	Va banc	14
14	Велосипед	54
15	Весна	39
16	Виноград	58
17	Вогник	80
18	Вона	55
19	В сквері	19
20	Галіфе	42
21	Грамофон і склеп	76
22	Дама на веранді	38

23 Елегаптний стоїк 17
24 Ельдорадо 78
25 Енциклопедичні фоліанти 56
26 Жовті дині 16
27 Замішанне в місті 90
28 З потягу 70
29 Імпресії 40
30 Істоти фарфор 12
31 Кавалер і дама 69
32 Кафе 43
33 Квіти Зла 11
34 Крик 29
35 Лихтарь 15
36 Містична магістраль 44
37 Місто 20
38 Місто 35
39 Місто 73
40 Місто 79
41 Місто 81
42 Місто 85
43 Місто літом 41
44 Море жемчужило риси 22
45 На перoні 92
46 Напів-дівчинка 37
47 На помістку 49
48 Начальник станції 47
49 Оксамитовий дзвін 21
50 Опертий лікоть 28
51 Осінь 84
52 Осінь (Місто) 88

53 Останній гудзик 32
54 Парк 34
55 Парк 45
56 Перемога край столика 26
57 Пляж 63
58 Пляма 89
59 Поет 59
60 Провінціальний поет 48
61 Прогноз 50
62 Прожекторовий промінь 46
63 Про море 65
64 Ресторан 82
65 Риска 64
66 Роберт 52
67 Сад з музикою 87
68 Сезон 10
69 Силюети 57
70 Св. Сільвестру 25
71 Сміливість суконь 23
72 Сопрано провінціалки 30
73 Тепла жінка 13
74 Тротуар 61
75 Улиця 77
76 Уличні фоліанти 31
77 Учениця драм. школи 91
78 Фейерверки 33
79 Фіґури без окреслень 74
80 Як затопав пароход 67

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО:

1. **„Prélude“**, лірика — 1913, вид. „Відродженнє“ (роспрод.).
2. **„Дерзання“**, поезії — 1914, вид. „Кверо“ (роспрод.).
3. **„Кверо-футуризм“**, поезопісні — 1914, вид. „Кверо“ (роспрод.).
4. **„Ньєро Задається“**, фраґменти, інтимних поезій книга перша — 1918, вид. „Ґрунт“.
5. **„Ньєро Кохає“**, містерії, інтимних поезій книга друга — 1918, вид. „Сяйво“ (роспрод.).
6. **„Дев'ять Поем“**, — 1918, вид. „Сяйво“ (роспрод.)
7. **„Тов. Сонце“**, ревфутпоема — 1919, вид. „Всеукрліткома“ (роспрод.).
8. **„Дві Поезофільми“**, (I — „Весна“, II — „Степ“) — 1919, вид. „Всеукрліткома“.
9. **„Ньєро Мертвопетлює“**, футурізи, книга третя поезій з участю маляра **Анатоля Петрицького** — 1919, вид. ґрупи „Фламінґо“.
10. **„Blok-Notes“**, книга четверта поезій з участю **Анатоля Петрицького** — 1919, вид. ґрупи „Фламінґо“.

АНОНС:

„В садах безрозних“, сатурналії, книга п'ята поезій, оздоблена **Робертом Лісовським.**

БІБЛІОТЕКА